

"Catalunya no és una avançada musical"

Una volta engegat, el nou Auditori vol ser més que la seu de l'orquestra de Barcelona, i per generar la seva pròpia oferta musical, va nomenar un director artístic, Josep Lloret, que aquesta temporada s'estrena proposant més d'una setantena de concerts.

Quan a començament d'any els responsables institucionals van presentar, oficialment, la nova infraestructura musical, llargament esperada, manifestaren clarament la intenció que l'activitat del nou espai cobrés fos la seu estable de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), acollís propostes de la iniciativa privada i generés la seva pròpia oferta musical.

D'aquesta manera, un cop superat el rodatge inicial, el nou espai va estrenar la figura d'un director artístic, encarregat d'omplir de continguts la nova sala. La designació va recaure en una figura de consens, el secretari general de Joventuts Musicals de

Catalunya i director del festival de música de Torroella de Montgrí, Josep Lloret (Palamós, 1943).

Ara, aquest empordanès empenedor i tenaç, responsable també de la creació de la Xarxa Musical Clàssica de Catalunya, acaba d'estrenar temporada amb un ambiciós projecte, Auditori XXI, amb més d'una setantena de concerts repartits en una dotzena de cicles. Un projecte que abraça un ampli ventall de gèneres i estils, i que neguiteja la resta de programadors musicals de la ciutat.

—S'ha dit que l'oferta musical de l'Auditori fa una competència deslleial a la resta de programa-

dors de la ciutat. De fet, es tracta d'una oferta d'origen públic, d'alta qualitat i a preus populars...

—Tot això és cert, però nosaltres no som competència per a ningú perquè volem cobrir un àmbit musical que fins aquest moment era completament desprotegit a la ciutat. Jo crec que aquestes veus d'alarma són completament injustificades, perquè allò que molts d'aquests promotors no diuen és que ells també tenen ajuts públics. Aquí l'única cosa que fan les administracions és oferir una música que ells no ofereixen. Per tant, jo no crec que la nostra oferta modifiqui la clientela que pugui tenir cap oferta privada.

—Diu que l'oferta de l'Auditori vol cobrir àmbits diferents dels de l'oferta privada. Quins són i amb quins criteris s'ha dissenyat la programació?

—La primera cosa que es va tenir en compte és que l'Auditori ja té una programació pròpia, de caràcter orquestral, que és la que cobreix l'OBC amb els seus concerts de temporada. A més, hi ha l'oferta dels programadors privats, que vol dir que l'apartat orquestral és molt ben cobert. Llavors, la idea inicial va ser d'adreçar-nos als àmbits o gèneres musicals més desprotegits o sense prou oferta a la ciutat i, per extensió, a tot el país. Així, doncs, el primer que vàrem fer va ser analitzar la situació musical de Barcelona i vam trobar que era molt minsa comparada amb les possibilitats no solament de l'afecció musical que podia haver-hi, sinó pensant en una captació de públic nou.

—Sorprèn això que diu, perquè aquest any Barcelona té, justament, més oferta musical que mai.

—Sí, però hi insisteixo, sempre de caire orquestral. En canvi, en l'àmbit de la música de cambra, per exemple, vam veure que la temporada 1999-2000 només hi havia disset concerts a tota la ciutat, inclosos els que ofereix l'OBC dins el seu Festival Mozart. Parlo, evidentment, de concerts de pagament. Això és una xifra ínfima. Un altre exemple: els recitals de piano. Ens trobem que aquesta temporada només en tenim dotze, és a dir: un recital el mes. I de lied, només n'hi ha vuit. En canvi, d'orquestra en tenim cent setanta!

—Potser perquè és això que vol sentir el públic. Aquesta ciutat ha tingut cicles de lied o de piano de molt poc èxit, tan poc que han hagut de plegar.

—Jo crec que si no hi ha prou afecció musical és perquè no s'ha treballat per crear-ne. Siguem realistes: no crec que Barcelona, ni Catalunya, pugui presumir de ser una avançada musical. La cartellera musical de Barcelona encara és molt lluny de la que

tenen les grans ciutats europees. Però per això hi som, per arreglar aquesta situació i captar públics nous.

—I la manera de fer-ho és ampliant l'oferta?

—Cal una mica de revulsiu musical. En aquest moment sembla que la gent només vulgui apuntar-se a les propostes que porten molts intèrprets dalt l'escenari; sembla com si com més músics, millor. Com si un restaurant hagués de ser bo quan dona molt menjar. No tenim en compte que les músiques de petit format són les que contenen l'essència de la música. Per això la programació que proposa Auditori XXI no tan solament mira de cobrir aquestes àrees, sinó que també vol oferir músiques una mica diferents de les que tenim costum de sentir. La idea és de poder sentir obres que no siguin les mateixes simfonies que sempre sentim; d'animar aquest públic que de moment sabem que és poc, però que hauria de créixer a mesura que creix l'oferta. Això és una llei econòmica senzilla: la demanda és funció de l'oferta.

—I això, és clar, només es deu poder fer des de l'administració, no?

—Home, jo crec que hi àmbits en què les administracions públiques han d'intervenir, igual que a l'hora de fer una carretera, per exemple. Les administracions han de prestar suport a la música com en presta a qualsevol altra manifestació artística. I la iniciativa privada ha d'entendre que té un camp a cobrir. En aquest sentit jo crec que està molt bé que les administracions públiques facin la seva pròpia oferta, sense que això vulgui dir que no puguin donar el seu cop de mà a la iniciativa privada. Però aquest és un edifici públic, construït amb diners públics i ara s'ha d'omplir de continguts. I si no, perquè l'hem fet?

—Parlant de continguts, quins projectes hi ha?

—Volem reforçar determinats cicles, com el cicle de música contemporània, per exemple, i afegir-n'hi més, com un de jazz o un de cant coral. Quant als intèrprets, aquest primer any hem buscat un equilibri entre noms coneguts i noms que no ho són tant i em penso que això s'ha de continuar fent els dos o tres primers anys. Però la nostra idea és que quan d'aquí a tres temporades o quatre ens hàgim consolidat i el públic hagi agafat confiança en la programació —i en el nom— d'Auditori XXI, perquè sabrà que allò que li ofereix és de qualitat, puguem presentar noms potser no tan coneguts, però d'una qualitat musical evident.

—I no caldria establir alguna mena de col·laboració amb la iniciativa privada...?

"Si no hi ha prou afecció musical és perquè no s'ha treballat per crear-ne. Siguem realistes: no crec que Barcelona, ni Catalunya, pugui presumir de ser una avançada musical. Però per això hi som, per arreglar aquesta situació i captar públics nous."

—Tinguem en compte que aquest primer any hem treballat amb unes presses gens habituals. Ha estat un any excepcional, perquè en dos mesos hem hagut de preparar setanta-un concert i no hi ha hagut temps de buscar patrocinadors o de parlar amb ningú. Això, és clar, és una possibilitat oberta per als anys vinents. S'ha de parlar, s'ha de mirar i s'han de buscar fórmules per compatibilitzar una programació pública com aquesta amb una programació privada. Però si això ha d'anar en benefici de l'afecionat, no veig per què no s'ha de poder fer. Nosaltres, en aquest aspecte, ens mantenim completament oberts.

—*Li feia la pregunta pensant que potser cal sumar esforços... Ara hi ha uns quants cicles a la ciutat, però cap d'una veritable envergadura.*

—Completament d'acord. Estic convençut que cal unir esforços per reforçar la qualitat, per fer estrenes... A Barcelona, hi cal un gran cicle de música contemporània de gran qualitat, que és allò que crida el públic. Hi ha actuacions concretes, però hi falta una oferta sòlida i de prestigi.

—*Un altre àmbit especialment atès sembla que és el de la pedagogia.*

—Efectivament, i és un dels nostres grans desafiaments de futur. Amb l'Institut Municipal d'Educació i la Conselleria d'Educació elaborem un projecte

per a la temporada que ve, amb una oferta educativa posada al dia. Cal dir que aquest primer any passaran per aquí 24.000 nens i nenes, i la idea és que en el futur, puguin venir no solament a les audicions de petit format sinó també a la sala gran. Això és molt important perquè aquesta mainada és el públic del futur. D'una altra banda, aquest edifici també serà la seu de la Escola Superior de Música i, per tant, també hem de veure com ens vinculem amb les escoles de música.

—*Es podria fer una primera valoració de com va la temporada Auditori XXI, encara que sigui molt d'hora?*

—És difícil que aquest primer any tinguem *overbooking*. Ens caldran unes quantes temporades de rodatge per a crear la nostra pròpia imatge. Aquest edifici té moltes ofertes i nosaltres hem de consolidar la nostra. Hem començat de zero i hem de mirar d'arribar a un públic nou, un públic que compra discos, que s'apassiona per la música, però que encara no ha fet el pas d'anar a un concert. Insistirem molt en aquest públic, posant-li a l'abast una bona oferta. Aquest és un edifici de primera divisió i, per tant, la programació que fem hauria de consonar-hi.

Anna Maria Dàvila

Depende de ti

Su vida está en tus manos

Primera ONG de Europa en obtener el CERTIFICADO DE CALIDAD ISO 9002

Por sólo 100 ptas/día APADRINA un niño del Tercer Mundo

Tel. 902 19 19 19

Deseo más información sin compromiso
 Deseo apadrinar niños/as 0769

Nombre Apellidos Dirección

Población Provincia CP Tel.